

26-05-2018

প্ৰাতঃ মুৰলী

ওম্ শান্তি

“বাপদাদা”

মধুবন

“মৰমৰ সন্তানসকল – আধাকল্পৰ পৰা মায়াই তোমালোকক অভিশপ্ত কৰিলে, এতিয়া পিতাই তোমালোকৰ সকলো শাপ খণ্ডন কৰি উত্তৰাধিকাৰ দিবলৈ আহিছে, তোমালোক শ্ৰীমতত চলা তেতিয়া উত্তৰাধিকাৰৰ লায়ক হৈ যাবা”

*প্ৰশ্ন:- দেহী-অভিমানী হোৱাৰ যথার্থ ৰহস্য তোমালোক সন্তানসকলে কি বুজিছা?

*উত্তৰ:- পুৰণি দুনিয়াৰ পৰা মৰি পিতাৰ হৈ যোৱা অৰ্থাৎ মৰজীৱা (জীৱিত অৱস্থাতে মৃত) হোৱাই দেহী-অভিমানী হোৱা। এই পুৰণি দেহক পাহৰি পিতাৰ সমান অশৰীৰী হৈ পিতাক স্মৰণ কৰা – এয়াই হৈছে দেহী-অভিমানী হোৱাৰ যথার্থ ৰহস্য।

*গীত:- ওম্ নমঃ শিৱায়ৈ...

ওম্ শান্তি। সন্তানসকলে গীতটি শুনিলা। এফালে ভক্তসকল ঘোৰ অন্ধকাৰত আছে, আনফালে আছে মাতা-পিতাৰ সন্তানসকল। যাৰ মহিমা শুনিলা তোমালোকতো এতিয়া সন্মুখতে বহি আছে। কোৱাও হয় শিৱায়ৈ নমঃ। আকৌ তৎক্ষণাত কৈ দিয়ে তুমি মাতা-পিতা... সকলোৰে মাতা-পিতাও হয়, সকলোৰে স্বামীও হয়। বুজোৱা হৈছে যি মনুষ্য মাত্ৰ আছে – নৰ অথবা নাৰী, সকলো হৈছে ভক্ত, কন্যা আৰু তেওঁ এজনেই হৈছে বৰ, স্বামী, মাতা-পিতা। তোমালোক সন্তানসকলৰ পিতাও হয়, প্ৰেমিকাসকলৰ প্ৰেমিকো হয়। এইবোৰ কথা তোমালোক সন্তানসকলেহে জানা আৰু বাকী সকলো অন্ধকাৰত আছে। তোমালোক এতিয়া প্ৰকাশত আহিছা। তোমালোকে জানিছা আমি পিতাৰ সন্মুখত বহি আছে। নিৰাকাৰ ভগৱানে সৃষ্টি কেনেকৈ ৰচিলে? নিশ্চয় মাতা-পিতা লাগে সেইকাৰণে পিতাই কয় – মই এওঁৰ দ্বাৰা সন্তানসকলক নতুন জন্ম দিওঁ। তোমালোকেও কোৱা আমি এই পুৰণি দুনিয়াৰ পৰা মৰি পিতাৰ হৈছো অৰ্থাৎ দেহী-অভিমানী হৈছো। পিতাতো সৰ্বদা দেহী-অভিমানীয়েই। তেওঁ আহি এই সময়ত দেহী-অভিমানী হোৱাৰ ৰহস্য বুজায়। তোমালোকে যাৰ মহিমা কৰিছিলো, তুমি মাতা-পিতা... তেওঁৰ সন্মুখত বহি আছে। যদিওবা তোমালোক নিজৰ গাৱঁত আছে তথাপি সন্মুখত আছে।

পিতা আহিছে সন্তানসকলৰ সেৱাত। পতিত-পাৰন পিতাই জানে যে ময়েই পতিত সকলক পাৰন বনাব লাগিব। স্মৰণ তেওঁকেই নকৰে জানো – পতিত-পাৰন আহা। এতিয়াতো তোমালোক সংগমযুগত আছে। জানা যে আমি সঁচাকৈয়ে পতিত আছিলো। পতিতসকলক পাৰন কৰোতা এজনেই পিতা যাৰ বাবে কোৱা হয় শিৱায়ৈ নমঃ। সন্তানসকলে পিতাক মিনতি কৰে। সন্তান সকলোৰে মৰমৰ হয়। সন্তানসকলৰ সেৱাত পিতা উপস্থিত হৈয়ে থাকে। সন্তান জন্ম হ'লে পিতা তেওঁলোকৰ সেৱাত উপস্থিত হৈ যায়। এতিয়া তোমালোকে জানা এওঁৰ দ্বাৰা পাৰন হৈ আছে। তেওঁ অতি মৰমৰ পিতা নহয় জানো যাক আধাকল্প আমি মিনতি কৰিলো। সত্যযুগ-ত্ৰেতাতে আমি পিতাৰ সম্পত্তি পাইছিলো। আকৌ সেই সম্পত্তি হেৰুৱাই পেলালো। মায়া ৰাৱণৰ অভিশাপ লাগি গ'ল। আমি একেবাৰে দুখী হৈ গৈছিলো। দুনিয়াত সকলো অতি দুখী। দুখৰ পাহাৰ খহি পৰে। সেই কাৰণেতো পিতাই কয় – মই আহো। সকলো পাপ আত্মা হৈ পৰিছে। পাপ কৰোতাসকল দুখী হৈ পৰিছে। পিতাই আহি পুণ্য আত্মা বনায়, ৰাজ্য-ভাগ্য দিয়ে। তোমালোকে জানা সঁচাকৈয়ে আমি আকৌ বেহদৰ পিতাৰপৰা ২১ জন্মৰ ৰাজ-ভাগ্য লওঁ। মায়াই অভিশপ্ত কৰি দিছে। পিতাই সেই অভিশাপ খণ্ডন কৰায়। পিতাই কয় মোক স্মৰণ কৰিলে তোমালোক সদাকালৰ বাবে শান্ত হৈ যাবা। ইয়াততো শান্তি হ'ব নোৱাৰে। দুখধাম নহয় জানো। মই তোমালোকক শান্তিধামলৈ লৈ যাওঁ। তাত সুখ, শান্তি, ধন আদি সকলো আছে। বেহদৰ পিতাৰ পৰা তোমালোকে ২১ জন্মলৈকে জোলোঙা ভৰাবলৈ আহিছা। সকলোৰে নিজৰ পুৰুষাৰ্থৰ দ্বাৰা অধিকাৰ পাব লাগিব, যিহেতু ভগৱানৰ সন্তান হৈছা। তেওঁ হৈছে স্বৰ্গৰ ৰচয়িতা। সেয়ে নিশ্চয় স্বৰ্গৰ অধিকাৰেই দিব। আমি যিহেতু তেখেতৰ সন্তান হওঁ গতিকে নিশ্চয় অধিকাৰ পোৱা উচিত।

সন্তানসকলেই সম্পত্তিৰ অধিকাৰী হয়। পিতাই কয় ৫ হাজাৰ বছৰৰ আগতে তোমালোকক সম্পত্তি দিছিলো আকৌ হেৰুৱাই পেলালা। এতিয়া সংগমযুগ, আকৌ তোমালোকে সম্পত্তি লাভ কৰি আছা। এইটো তোমালোকে জানা যে কল্প আগতে স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী ব্ৰাহ্মণ কুল ভূষণ হৈছিল। তেওঁলোকেই লাহে-লাহে আহি থাকিব। দিনে-প্ৰতিদিনে ব্ৰাহ্মণ কুল ভূষণ হৈ থাকিব। বংশ বৃক্ষ বাঢ়ি থাকিব। ব্ৰহ্মা মুখ বংশাৱলী তোমালোক হোৱা। বনায় শিৱবাবাই। তোমালোক এই সময়ত হৈছা ঈশ্বৰীয় সন্তান। তোমালোকক সৰ্বগুণ সম্পন্ন, ১৬ কলা সম্পূৰ্ণ অহিংসা পৰমোৰ্মৰ বনায়। দেৱতাসকলে কেতিয়াও হিংসা নকৰে। তোমালোকে জানা আমি়েই সেই দেৱতা আছিলো। এতিয়া আকৌ আমি়েই হওঁ। পৰিক্ৰমা লগালো, দেৱতা কুলৰ পৰা ক্ষত্ৰিয় কুল অথবা বৰ্ণলৈ আহিলো। ক্ষত্ৰিয় কুলৰ পৰা বৈশ্য কুল অথবা বৰ্ণলৈ আহিলো। আমি ৮৪ জন্মৰ চক্ৰ সম্পূৰ্ণ কৰি আহিছো। এতিয়া আকৌ পিতা আহিছে উত্তৰাধিকাৰ দিবলৈ। অভিশাপ খণ্ডন কৰি পতিতৰ পৰা পাৱন বনায়। ইয়াত সকলো মনুষ্য মাদ্ৰেই অভিশপ্ত হৈ পৰিছে। পিতা আহি অভিশাপ খণ্ডন কৰি উত্তৰাধিকাৰ দিয়ে। এয়া হৈছে সংগমযুগ। এতিয়া সত্যযুগ তোমালোকৰ পৰা দূৰৈত নহয়। স্বৰ্গ ইমানেই ওচৰত, যিমান এই আত্মাৰ শৰীৰ ওচৰত। বহুত ওচৰত আছে। মানুহে স্বৰ্গক বহুত দূৰৈত থকা বুলি ভাবে। কিন্তু তোমালোক সন্তানসকল এতিয়া বহুত ওচৰলৈ আহিছা। ৫ হাজাৰ বছৰ আগৰ কথা যেতিয়া স্বৰ্গ আছিল। আধা কল্প স্বৰ্গ আছিল পিছলৈ আধা কল্প নৰক চলিল। এতিয়া স্বৰ্গ সমাগত।

পিতাই কয় চেকেণ্ডতে স্বৰ্গৰ ৰাজ্য লোৱা। সঁচাকৈ তোমালোকে জানা আমি পিতাৰ হওঁ সেয়েহে স্বৰ্গৰ মালিক হওঁ। যেনেকৈ সন্তানে বুজি পায় - আমি পিতাৰ সম্পত্তি লওঁ। পিতাই বুজিব উত্তৰাধিকাৰী জন্ম হ'ল। যদিও কণমানি শিশু, মুখেৰে একো ক'ব নোৱাৰে কিন্তু পিতাই জানে এওঁ উত্তৰাধিকাৰী হয়। এয়া হৈছে বেহদৰ পিতা। আত্মাই বুজি পায় নিশ্চয় আমি পিতাৰ হৈছো আৰু উত্তৰাধিকাৰী হৈ গ'লো। পিতায়ো কয় তোমালোক নিশ্চয় স্বৰ্গৰ উত্তৰাধিকাৰী হৈ গ'লা। কিন্তু উত্তৰাধিকাৰতো বহু প্ৰকাৰৰ পদৱী আছে। কোনোবা সূৰ্য্যবংশী, কোনোবা চন্দ্ৰবংশী, কোনোবা প্ৰজাত আহিব। পদমৰ্য্যাদাতো বেলেগ-বেলেগ হয়। সন্তানসকলে ক'ব আমি পিতাৰ সম্পত্তিৰ মালিক হওঁ। তোমালোক সন্তানসকলে জানা আমি বেহদৰ পিতাৰ সন্তান। আমি সমগ্ৰ বিশ্বৰ মালিক হওঁ। কেৱল ভাৰতেই নহয়, গোটেই বিশ্বৰে। যদিও ভাৰতত ৰাজ্য কৰা কিন্তু বিশ্বৰ মালিক হোৱা। তাত ৰাজ্য কৰিবলৈ কোনো অন্য ৰজা নাথাকে। সেয়ে তোমালোকৰ কিমান ৰাগি থাকিব লাগে! বেহদৰ পিতা আৰু বেহদৰ সন্তানসকল। এতিয়া তোমালোক কিমান সন্তান আছা! তোমালোকে ক'বা, আমি স্বৰ্গৰ মালিক হৈ আছো। পিতাৰ দৰে মিঠা কোনো নাই। পিতাই নিষ্কাম সেৱা কৰে। নিজে মালিক নহয়, সন্তানসকলক বনায়। মানুহে কয়- এই দাদাই নিজেতো বহুত সুখ দেখিলে, বৃদ্ধাৱস্থাত সন্ধ্যাস লৈছে কিনো হ'ল। শিৱবাবাৰ কাৰণেতো এনেকৈ নকয় নহয় জানো। তেখেতে কয় মইতো স্বৰ্গৰ সুখ নলওঁ। মই তোমালোকক স্বৰ্গৰ মালিক বনাই তোমালোকক স্বৰ্গৰ ৰাজধানী দিওঁ। সেই ৰজাসকলে নিজে ৰাজ্য কৰি পিছত ৰাজ্য-ভাগ্য দিয়ে। এখেতেতো কয়- মৰমৰ সন্তানসকল, মই পৰমধামৰ পৰা আহিছো তোমালোককক ৰাজ্য-ভাগ্য দিবৰ বাবে। মই ৰাজ্য নকৰো। মই তোমালোকক পাৱন বনাবলৈ এই পতিত দুনিয়া, পতিত শৰীৰত আহিবলগীয়া হয়! কৃষ্ণই হৰণ কৰা নাছিল। শিৱবাবাৰ ওচৰলৈ তোমালোক লৰি পলাই আহা। ক'বা- আমি বাবাৰ ওচৰলৈ যাওঁ সম্পূৰ্ণ অধিকাৰ ল'বলৈ। সম্মুখলৈ গৈ তোলনীয়া হৈ যাওঁ। তোমালোকে কোৱা আমি এতিয়া ঈশ্বৰীয় তোলনীয়া সন্তান হৈছো। ঈশ্বৰৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ ল'ব লাগিব। পিতা পতিত দুনিয়াত আহে, এই ৰাৱণ ৰূপী শত্ৰুৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰিবলৈ। এই ৫ বিকাৰ ৰূপী ৰাৱণেই মানুহৰ ঘোৰ শত্ৰু। ইয়াত তোমালোকে এই শত্ৰুৰ পৰা উদ্ধাৰ হ'ব লাগিব। পতিত-পাৱন এজনেই পিতা, যাৰ কাৰণে শিৱায়ে নমঃ বুলি কয়। সকলোৰে প্ৰেমিকে এতিয়া তোমালোক প্ৰেয়সী সকলক সুন্দৰ ফুল বনাই লৈ যায়। এতিয়া তোমালোকৰ আত্মা আৰু শৰীৰ- দুয়োটাই পতিত। মই তোমালোকৰ আত্মাক পৱিত্ৰ বনাওঁ। সেয়ে শৰীৰৰো পৱিত্ৰ পাবা। আকৌ তোমালোকে সত্যযুগৰ মহাৰজা-মহাৰাণী হ'বগৈ। প্ৰেমিকে আহি লায়ক বনায়। জানা যে মায়া ৰাৱণে নালায়ক বনাইছিল। এতিয়া শিৱবাবাই ব্ৰহ্মাৰ শৰীৰৰ দ্বাৰা লায়ক বনায়। যদিহে শ্ৰীমতত চলি থকা তেতিয়াহে। শ্ৰীমত হৈছে ভগৱানৰ। মাতা-পিতা বুলিও তেওঁকেই কয়। কৃষ্ণক নকয়। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে

জানা তেওঁলোকে যাৰ মহিমা কৰে, তেওঁৰ পৰাই আমি পঢ়ি আছো। ব্ৰাহ্মণ কুল নিশ্চয় হ'বই। আকৌ দেৱী কুললৈ যাব লাগিব। নিশ্চয় ব্ৰহ্মাৰ মুখেৰে প্ৰথমে-প্ৰথমে এই উচ্চ ব্ৰাহ্মণ (টিকনী) ওলায়। তোমালোক ব্ৰাহ্মণসকল হৈছা আত্মিক পাণ্ডা, আত্মিক সেৱা কৰোতা। পিতাই কয়- মই তোমালোকৰ পাণ্ডা হৈ আহিছো সত্য তীৰ্থলৈ লৈ যাবলৈ। তোমালোকক বৰ সহজ কথা শুনাওঁ। কেৱল পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে আৰু নিজকে আত্মা বুলি ভাবিব লাগে। তোমালোকে কোনো চয়তানী কথা শুনিব নালাগে, চয়তানী কথাবোৰ বৰ ক্ষতিকৰক। এই সময়ত গোটেই দুনিয়াত ৫ ভূতৰ প্ৰৱেশ ঘটিলে। সেয়েহে চয়তানী কথাই শুনাওঁ। বেহদৰ পিতাৰ কিমান শ্ৰেষ্ঠ মহিমা, আকৌ সৰ্বব্যাপী বুলি কৈ দিয়ে। তোমালোকে বুজাব পাৰা- গোৱা যে পতিত-পাৱন আহ। আকৌ সৰ্বব্যাপী বুলি যদি কোৱা তেন্তে সকলোৱেই পাৱন হ'ব লাগিছিল। সৰ্বব্যাপীৰ জ্ঞানেই ভাৰতক নাস্তিক, কড়ি তুল্য বনাই পেলালে। পিতাইতো কয় মই তোমালোক সন্তানসকলক কল্পই-কল্পই আহি পতিতৰ পৰা পাৱন বনাই স্বৰ্গৰ মালিক বনাওঁ। মই তোমালোকৰ সেৱাত উপস্থিত আছো। যিমানেই সহ্য কৰিবলগীয়া নহওঁক কিয় তথাপি সেৱাত উপস্থিত আছো। মইতো জানো- সন্তান বহুত আছে, কোনোবা শ্ৰীমতত চলে, কোনোবা নচলে, কোনোৱে নাজানে। অলেখ সন্তান আছে। প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মা যদি হয় তেন্তে নিশ্চয় তেওঁ প্ৰজাসকলৰেই পিতা হ'ব। ৰচয়িতাই ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা সৃষ্টি ৰচনা কৰে। ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা তোমালোক সন্তানসকলক শিক্ষা দিওঁ। অতি মৰমৰ সন্তানসকল, মোক অবিৰত ভাবে স্মৰণ কৰি থাকিলে তোমালোক পতিতৰ পৰা পাৱন হৈ যাবা আৰু তোমালোকৰ বুদ্ধিৰ তলা খুলি যাব। পাথৰৰ পৰা পাৰস বুদ্ধি বনোৱাৰ সেৱা কৰিবলৈ আহিছো। নৰকৰ পৰা স্বৰ্গলৈ লৈ যাওঁ। পিতা সংগমতেই আহে। যেতিয়া গোটেই সৃষ্টি পতিত তমোপ্ৰধান জৰাজীৰ্ণ হৈ পৰে। ইজনে সিজনক দুখ দিবলৈ ধৰে। কাম কটাৰীৰ চলাই ইজনে সিজনক দুখ দিয়ে। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে আমি বাবাৰ ওচৰলৈ শান্তিধামলৈ যাম আকৌ সুখধামলৈ আহিম। পিতাই কয়- তোমালোক সন্তানসকলক আত্মিক নয়নত বহুৱাই লৈ মিঠা ঘৰলৈ লৈ যাম। এতিয়া তোমালোকো পাণ্ডাৰ সন্তান পাণ্ডা হৈছা। তোমালোকৰ নামো হৈছে শিৱ শক্তি পাণ্ডৱ সেনা। সকলোকে নিজৰ পিতাৰ পৰিচয় দি পিতাৰ ওচৰলৈ যোৱাৰ পথ দেখুৱাই দিয়া। তোমালোকে নিজেও উত্তৰাধিকাৰ ল'ব লাগিব আৰু আনকো দিব লাগিব।

চোৱা, মিৰাটৰ (উত্তৰ প্ৰদেশৰ ঠাই) পৰা ২২ জনৰ পাৰ্টী আহিছে। কষ্ট কৰে, সকলোকে কড়িৰ পৰা হীৰা তুল্য হোৱাৰ পথ দেখুৱাই দিয়ে। গোৱাও হয়- ভগৱান, অক্ষৰ লাখুটি তুমি। পিতাই আহি কাঁইটৰ দুনিয়াৰ পৰা ফুলৰ দুনিয়ালৈ লৈ যায়। তোমালোকে জানা অসুৰৰ পৰা আকৌ দেৱতা হৈ আহে। আমি়েই এই বৰ্ণবোৰৰ মাজেৰে পৰিক্ৰমা লগাই আহিছো। এতিয়া শূদ্ৰৰ পৰা ব্ৰাহ্মণ হৈ আকৌ দেৱতা হ'ম। তোমালোক হ'লা স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী। এই অলংকাৰ হৈছে তোমালোকৰ। কিন্তু বিষুংক দি দিছে কিয়নো তোমালোকৰ পাৰ্ট স্থায়ী ভাবে নাথাকে সেয়ে দেৱতাসকলকে এই চানেকি দি দিছে। পিতাইতো সন্তানসকলৰ ওপৰত পুতৌৰ দৃষ্টি ৰাখে। যাতে মায়াৰ প্ৰভাৱ নপৰে। পিতাক যদি স্মৰণ নকৰা তেন্তে মায়াই নিশ্চয় খাই পেলাব। বাবাই বেছি পৰিশ্ৰম কৰিবলৈ নিদিয়। কেৱল কয়- মোক পিতাক স্মৰণ কৰা। নিজকে আত্মা বুলি নিশ্চয় কৰা। এয়া হৈছে আত্মিক যাত্ৰা। তোমালোকেও যাত্ৰা কৰা। পিতাক জানো পাহৰি যাব লাগে। 'যোগ' শব্দটি আতৰাই পেলোৱা। পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। কি পিতাক তোমালোকে পাহৰি যোৱা নেকি? পিতাই কয়- অশৰীৰী হৈ যোৱা। তোমালোক অশৰীৰী হোৱা। ইয়ালৈ আহি এই শৰীৰ ধাৰণ কৰিছা। এতিয়া আকৌ শৰীৰৰ ভাব এৰা। মই উভতাই লৈ যাম। মই কালৰো কাল হওঁ। এই পুৰণি দেহটোক পাহৰি মোক মনত পেলোৱা। এয়া পুৰণি জোতা (দেহ)। আকৌ তোমালোকক নতুন শৰীৰ দিম। পুৰণিৰ পৰা আসক্তি আঁতৰোৱা। মই তোমালোকক লগত লৈ যাম। গতিকে সন্তোষ পাব লাগে যে আমি পিতাৰ ঘৰলৈ যাম। আমি শান্তিধাম এৰি অহা পাঁচ হাজাৰ বছৰ হ'ল। এতিয়া আকৌ আমি যাম। এইয়া হৈছে দুখধাম। পিতা আহি সন্তানসকলৰ সেৱা কৰে। আত্মা যি ছিঃ ছিঃ হৈ গৈছে সেই আত্মাসকলৰ জ্যোতি জগাই তোলে। যিসকল সুপুত্ৰ হ'ব তেওঁলোকে ক'ব আমিহো শ্ৰীনাৰায়ণক বৰিম। পিতাই কয়- নিজৰ অন্তৰ দাপোনত চোৱা- কোনো ভূততো সোমাই থকা নাই? ভূতবোৰক খেদি থাকিবা যাতে ভূতবোৰৰ ৰাজত্বই সমাপ্ত হৈ যায়। পিতাতো সন্তানসকলৰ

সেৱাত উপস্থিত আছে। তেওঁতো বিচিত্ৰ, কোনো চিত্ৰ নাই। আনৰ কৰ্মেন্দ্ৰিয়ৰ দ্বাৰা বাবাই পঢ়ায়। বাস্তৱত সকলো আত্মাই হৈছে বিচিত্ৰ। আকৌ পিছত চিত্ৰ (দেহ) লৈ চৰিত্ৰ ৰূপায়ণ কৰে। পিতাই কয়- মই এই চিত্ৰ বা প্ৰকৃতিৰ আধাৰ লওঁ, মাতৃসকলক জ্ঞান কলহ দিওঁ। যেতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে পিতাক চিনি পোৱা তেতিয়াহে উত্তৰাধিকাৰ পোৱা। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ কাৰণে মুখ্য সাৰ:-*

(1) পিতাক স্মৰণ কৰি, বাবাৰ শ্ৰীমতত চলি পূৰ্ণৰূপে মায়াৰ অভিশাপৰ পৰা মুক্ত হ'ব লাগে।

(2) দেহ ভাৱ এৰি অশৰীৰী হ'ব লাগে, পুৰণি দুনিয়াৰপৰা আসক্তি আতৰাই পেলাব লাগে।

***বৰদান:- স্ব-স্থিতিৰ শক্তিৰে যি কোনো পৰিস্থিতিৰ সন্মুখীন হওঁতা মাষ্টৰ ন'লেজফুল হোৱা**

স্ব-স্থিতি অৰ্থাৎ আত্মিক স্থিতি। পৰ-স্থিতি ব্যক্তি বা প্ৰকৃতিৰ দ্বাৰা আহে কিন্তু যদিহে স্ব-স্থিতি শক্তিশালী হয় তেন্তে তাৰ সন্মুখত পৰিস্থিতি একোৱেই নহয়। স্ব-স্থিতিত থকাসকল কোনো প্ৰকাৰৰেই পৰিস্থিতি দেখি ভয় খাব নোৱাৰে কিয়নো ন'লেজফুল আত্মা হৈ গ'ল। তেওঁৰ তিনিও কালৰে, সকলো আত্মাৰে ন'লেজ আছে। তেওঁ জানে যে এওঁ পৰবশ (আনৰ অধীন) হৈ আছে সেয়ে শুভ ভাৱনা, শুভ কামনাৰ দ্বাৰা তেওঁৰ সেৱা কৰিব, শংকিত নহয়, সদায় মিচিকিয়াই থাকিব।

***প্ৰোগান:- ভাগ্যৱান সেইজন যিয়ে সদায় ভাগ্যৰ গুণ গায়, দুৰ্বলতাৰ নহয়।**

!!ওম শান্তি!!
